

Η φίλη μου η Ουράνια φοβάται!

Ευάγγελος Ορφανίδης - Κλινικός Ψυχολόγος

Η φίλη μου η Ουράνια φοβάται!

Ευάγγελος Ορφανίδης - Κλινικός Ψυχολόγος

Η αναβλητικότητα, η τελειοθηρία, η αναποφασιστικότητα, η αγωνία είναι μερικά από τα "πρόσωπα" του φόβου στη ζωή μας.

Μετά από κάθε αναποδιά ή αποτυχία το συναίσθημα αυτό μας "χτυπά" την πόρτα αφήνοντας μας στην αδράνεια και την ατολμία.

Σε αυτό το παραμύθι λοιπόν μαθαίνουμε ότι ο φόβος, πέρα από ένα οξύ συναίσθημα, μπορεί να γίνει ένας καλός σύμμαχος στην επίτευξη των στόχων μας.

Ο φόβος γίνεται πηγή δύναμης και το βασικότερο μέσο στην διαδικασία μάθησης του εαυτού μας αλλά και των ορίων μας.

“**Μια όμορφη ιστορία, κατανοητή, δίνοντας μας με απλό τρόπο να συνειδητοποιησουμε ότι ο φόβος δεν είναι παρά ένα συναίσθημα που δε μας αφήνει να δούμε πόσο δυνατοί και όμορφοι άνθρωποι είμαστε, για αυτό πρέπει να τους αντιμετωπίζουμε και να μη τα παρατάμε ποτέ**”

Χάρης Αντωνίου
Εγγεγραμμένος Εκπαιδευτικός
Σχολικός Ψυχολόγος

“**Η συγγραφή παιδικής ιστορίας είναι απαιτητική δημιουργία. Μυθοπλασία χωρίς προηγούμενο, ανίχνευση παιδικών συναισθημάτων και αναγνώριση της απήχησης στα παιδιά. Διαδραστική διαδικασία που εξελίσσεται συνεχώς κάνοντας τον συγγραφέα ένα με το αναγνωστικό του κοινό.
«Ο πόνος μας φοβίζει, όμως δεν κρατάει για πολύ.
Κάποια στιγμή σταματάει.»**

Ο συγγραφέας μέσα από την περιπέτεια δίνει τα δικά του μηνύματα.”

Δρ Μιχάλης Παγώνης
Παιδοχειρουργός

ISBN: 978-9925-7482-3-5

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, η ολική ή μερική, του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του συγγραφέα.

Τα δικαιώματα εκμετάλλευσης του βιβλίου, καθώς και της πώλησης, εκμίσθωσης, δανεισμού και οποιασδήποτε άλλης μορφής εκχώρησης του παρόντος, ανήκουν στον συγγραφέα.

Συγγραφέας: Ευάγγελος Ορφανίδης

Εικονογράφηση και σχεδιασμός: Ευάγγελος Ορφανίδης

Επεξεργασία κειμένου: Χαρά Ρόδου

ISBN: 978-9925-7482-3-5

Αφιερωμένο στην κόρη μου Αγάπη (Πάπη).

Γεια σας! Το όνομα μου είναι Πάπη και είμαι η αδερφή του Τίτο.

Χαίρομαι πολύ που σας γνωρίζω!

Έχω πολλές ιστορίες να σας πω για τα πράγματα που μου αρέσει να κάνω.

Τώρα, όμως, θα ήθελα να σας πω την ιστορία για τη μικρή μου φίλη, την καλύτερη φίλη που μπορεί κάποιος να έχει!

Μια μέρα αποφάσισα να παίξω στην αυλή του σπιτιού μου. Πήρα χαρούμενη τα πατίνια μου και πήγα στο πίσω μέρος του σπιτιού, όπου το έδαφος είναι πιο ομαλό για να κυλήσω.

Καθώς πήγαινα προς τα εκεί, άκουσα ξαφνικά έναν δυνατό κρότο και είδα μπροστά μου κάτι που έμοιαζε με ιπτάμενο δίσκο.

«Πώς βρέθηκε εδώ; » αναρωτήθηκα.

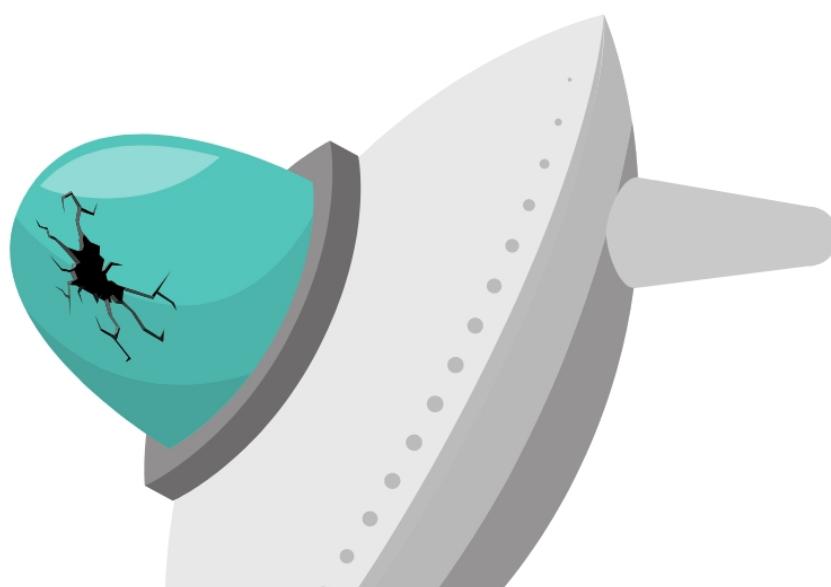
«Τι θα βγει άραγε από μέσα;»

Τη στιγμή που τα σκεφτόμουν αυτά, άνοιξε με έναν δυνατό κρότο η πόρτα του ιπτάμενου δίσκου και από μέσα βγήκε ένα μικρό χαριτωμένο εξωγηινάκι.

Είχε πράσινο κορμάκι, μικρά άκρα και δυο μικρές αντένες που κουνιούνταν με κάθε κίνηση του μικρού αυτού πλάσματος που έμοιαζε με ένα χαριτωμένο κοριτσάκι. Τα μικρά πεταχτά του ματάκια κοιτούσαν μια γύρω γύρω φοβισμένα και μια τον ιπτάμενο δίσκο που φαινόταν να έχει κάποιο πρόβλημα.

«Μπίρι μπίρι, μα πού βρίσκομαι;» άκουσα να αναρωτιέται το εξωγηινάκι.

Όσο κι αν φοβόμουν να πλησιάσω, κάτι με τραβούσε προς το μέρος του.

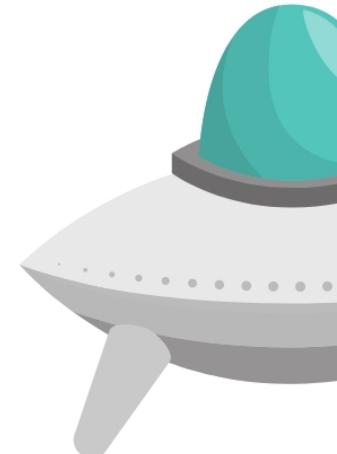
-Γεια σου, με λένε Πάπη. Μη φοβάσαι! Δε θα σε πειράξω!
-Μπίρι μπίρι, γεια σου!
-Πώς σε λένε;
-Στον πλανήτη μου δεν έχουμε ονόματα.
-Εμείς εδώ στην Γη έχουμε ονόματα, έτσι όσο θα είσαι εδώ θα πρέπει να έχεις και συ ένα.
Τι λες να σε φωνάζω Ουρανία;
-Ναι! Ουρανία
-Πώς βρέθηκες εδώ;
-Μπίρι μπίρι, δεν ξέρω. Έπαθε κάποια βλάβη ο ιπτάμενός μου δίσκος. Άρχισε να γυρίζει περίεργα και μετά έπεσε απότομα στο σημείο αυτό. Μπίρι μπίρι, βλέπεις; Έσπασε εδώ...
Μπίρι, μπίρι, δε θα μπορέσω να ξαναπετάξω έτσι για να πάω στο σπίτι μου.
-Μην ανησυχείς! Θα σε βοηθήσω να το φτιάξουμε.

Έτσι και έγινε. Με πολλή χαρά αρχίσαμε να διορθώνουμε τον ιπτάμενο δίσκο. Όσο δουλεύαμε, συζητούσαμε και γρήγορα γίναμε δυο καλές φίλες. Η Ουρανία, όπως μου διηγήθηκε, ερχόταν από έναν μακρινό πλανήτη. Ο ιπτάμενός της δίσκος έπαθε μια βλάβη καθώς πήγαινε να παίξει με τις φίλες της και άρχισε να στροβιλίζει περίεργα στον αέρα μέχρι που έπεσε στην αυλή του σπιτιού μου.

Όταν κάναμε διάλειμμα, κυλούσαμε μαζί με τα πατίνια και γελούσαμε δυνατά. Ο Τίτο συχνά μας έβλεπε από το παράθυρο με κάποια ζήλεια γιατί ήθελε κι αυτός να βοηθήσει, όμως είχε πολύ διάβασμα για το σχολείο και έπρεπε να τελειώσει όλα τα μαθήματά του. Η μαμά μου καλοδέχτηκε τη μικρή Ουρανία και την έβλεπε χαμογελαστή. Ήθελε κι αυτή να μας βοηθήσει, όμως η Ουρανία της είπε ότι θα το φτιάχναμε μόνες μας.

Όλη μέρα δουλεύαμε πάνω στον ιπτάμενο δίσκο, ώσπου βράδιασε.

Η μαμά μάς έστρωσε να κοιμηθούμε δίπλα δίπλα. Τρεις μέρες προσπαθούσαμε να φτιάξουμε τον ιπτάμενο δίσκο. Το τελευταίο βράδυ, ξύπνησα μέσα στη νύχτα και είδα ότι η Ουρανία έλειπε από το κρεβάτι της. Κοίταξα από το παράθυρο και είδα την Ουρανία να κλαίει δίπλα στον ιπτάμενο δίσκο. Έτρεξα αμέσως κοντά της.

-Τι έχεις και κλαίς; τη ρώτησα.

-Μπίρι μπίρι. Φοβάμαι...

-Μα τι φοβάσαι;

-Μπίρι μπίρι, φοβάμαι να πετάξω πάλι με τον ιπτάμενό μου δίσκο. Μπίρι μπίρι, φοβάμαι μήπως ξαναχαλάσει... Σε αγαπώ πολύ, Πάπη. Θέλω, όμως, να γυρίσω στο σπίτι μου αλλά φοβάμαι να ξαναπετάξω!

-Καλή μου Ουρανία, το ξέρω ότι φοβάσαι να ξαναπετάξεις, όμως εκεί ψηλά έχεις κάποιους που ανησυχούν για σένα και τους λείπεις πολύ.

-Μπίρι, μπίρι...

-Νομίζω, ξέρω τι θα σε βοηθήσει. Αυτό που μου έκανε η μαμά όταν φοβόμουν να κολυμπήσω πρώτα φορά.

-Φοβόσουν κι εσύ κάτι, Πάπη μου;

-Όλοι οι άνθρωποι φοβούνται κάποια στιγμή στη ζωή τους. Έλα, όμως!

Έλα μαζί μου, να σου δείξω κάτι!

Πήγαμε στο δωμάτιό μου. Έβαλα μπροστά στην Ουρανία έναν καθρέφτη και της είπα γλυκά:

- Κοίταξε προσεχτικά τον εαυτό σου στον καθρέφτη και πες μου τι βλέπεις, καλή μου Ουρανία.
- Βλέπω ένα φοβισμένο εξωγηινάκι, μπίρι μπίρι, μου απάντησε.
- Τι άλλο βλέπεις; τη ρώτησα.
- Βλέπω ένα λυπημένο εξωγηινάκι, μπίρι μπίρι.

-Ξέρεις τι βλέπω εγώ; συνέχισα γλυκά. Εγώ βλέπω ένα γενναίο εξωγηινάκι που έπεσε στη γη, χτύπησε και πόνεσε, όμως δεν έπαψε ποτέ να φτιάχνει το διαστημόπλοιό του για να πετάξει ξανά. Είμαι σίγουρη ότι μπορείς να πετάξεις ξανά! Συνέχισε να προχωράς, Ουρανία μου! Να μη σταματάς ποτέ να προχωράς! Ο πόνος μας φοβίζει, όμως δεν κρατάει για πολύ. Κάποια στιγμή σταματάει. Μέχρι τότε να προχωράς και να συνεχίζεις να ομορφαίνεις τον εαυτό σου και τη ζωή σου! Δες πόσο όμορφη είσαι...
Η Ουρανία έμεινε να κοιτάζει τον εαυτό της για πολλή ώρα στον καθρέφτη σκεφτική. Σε μια στιγμή ένα χαμόγελο διαγράφτηκε στα χείλη της. Με πλησίασε και με αγκάλιασε με όλη της τη δύναμη. Μείναμε σφιχτά αγκαλιασμένες και ένα δάκρυ κύλησε στα μάτια της Ουρανίας.

Περπατήσαμε μαζί μέχρι τον ιπτάμενο δίσκο αγκαλιαστήκαμε σφιχτά και ένα δάκρυ κύλησε στα μάτια της Ουρανίας.

-Μπίρι, μπίρι, σ' ευχαριστώ! Δε θα σε ξεχάσω ποτέ! Ήσουν η καλύτερή μου φίλη, Πάπη!

-Κι εσύ Ουρανία μου! της είπα συγκινημένη. Δε θα σε ξεχάσω ποτέ!

Η Ουρανία μπήκε στον ιπτάμενο δίσκο και έκλεισε πίσω της την πόρτα.

Ξαφνικά ακούστηκε ένας δυνατός θόρυβος και ο ιπτάμενος δίσκος άρχισε να σηκώνεται στον αέρα. Από μέσα ακούστηκε η Ουρανία:

-Μπίρι μπίρι, Πάπη, φοβάμαι μήπως δε βρω το σπίτι μου. Έτσι μου' ρχεται να...

- Έι Ουρανία, πριν φοβηθείς, θυμήσου αυτά που είπαμε!

ΤΕΛΟΣ

